

LIONELLO FIUMI:

VERSEK

A KÖLTÉSZET

Szótárak homályos celláiba zártan
keresik egymást kuszán a szavak,
köztük ösztönös vonzalom szalad,
nászról álmodnak, mítikus áradásban,
de nem törhetik át az ábécé-rendet,
bábjuk a nyugalom gubójában senyved.

És a szobába, gondban vajúdva, belép a költő,
Megremeg minden szótár, s mindent betöltő
rezzenés lebben. S a költő, lehajtva fejét,
ihletet vár, míg surrannak, zizzennek,
zúgnak a szavak szertesztét,
s akkordok, arpeggiók szálnak és szisszennek.

S a költő kitarja ablakát a csillagözönre,
mellyel az úrnék számlabirintusa jön be,
míg csönd zenéje szítál ezer titkos körön le...
És számok a szókat, mint lányos kacsókat
összefogják testvéri láncba
s megindul a ritmus messzi keringő, mennyei tánca.

A költő rezzen, fűzetére lehajlik,
s miket ír, a sorokban,
örök csodáknak ritmusa hallik...

FÖLDGÖMB

Mint gondterhelte fej,
hajlottan áll a glóbusz,
ő röpit arra el,
hová a vágyhajó húz...
De most pihen
s az állványon mereng.

De érij csak hozzá s már kereng, kereng,
kelet nyugattal rajta összebékül
s a forgásában csodásan dúrra szépül
a megszokott, köznapi csend.

Sápadt világok titkait őrző
gömb, ó terajtd érint meg az új

földet és óceánt...
És mindig új
a vágy, amely tovaránt,
s a szemsugár úgy tágul, mint a körző.

Rejtett kívánság kéje úz a pálmák
alatt kiszállni; messzi tájak álmát
hordja illatos mangó, ananász.
Majd újra zúg a csavar és a hullám
máris sima: nagy városokba hullván,
napéjegyenek s térítők körét
röptödben megtanulván,
csak szállsz, szomorú messzeség-vadász...

S mégis hiú, csalóka ez a játék!
Az álom elszáll — s helyébe lép
a gúny: rút tükre görbe.
A gömb, amelynek színein átég
annyi táj, hasztalan forog
tengelyén körbe-körbe.
Kereng s azt mondja nesztelen,
mily észveszejtőn esztelen
minden kép, amit ember alkotott...

KÉP AZ ANTILLÁKRÓL

Ex-voto

Mint olasz primitívek, kik álmuk hölgyét misztikus alkotásokba vetítették, szeretném Belőled — ki nekem pusztá káprázat vagy és az is maradsz — megteremteni a kreol Maddonnát.

Szenvedélyes odaadással örökíteném meg, martinique-i fából készült oltárképen, szemednek nagy, fekete gyémántját, melytől némán és édes szorongással esdek könyörülő sugárt; követném éjsötét hajad, amint rövid, hullámos zuhatagban omlik füled mögé; megrajzolnám orrcimpádat, mik parányi madárszárnyak módjára remegnek, s talán azért tágulnak, hogy jobban élvezzék szigeted mámorító illatait, hol egymással elkeveredik kakaó és rum, vanília és ylang-ylang...

Szerelmes gonddal válogatnám az ámbrát és az umbrát, hogy így becézsem, e képen, bőrödet, melynek barackosan puhának kell majd lennie, s fínomnak, nemesnek, mint a fahéj, mikor kinyujtod, kecses mozdulattal, vékony ízületű, hosszú karjaid.

De arra, hogy visszaadjam gyermeki bájad színét, mely könnyű, mint a szigetek ifjú bambusza, s hogy felidézzem egyszerűség és természetesség, jóság és okosság e kifejezhe-